

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 24 december 2010 in zaak
nrs. 10/41581 en 10/41579 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 november 2010 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 december 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 december 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de eerste grief klaagt de minister, samengevat weergegeven, dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat het besluit, nu daarin het in de aangevallen uitspraak weergegeven onderdeel is vervallen, geen motivering bevat met betrekking tot het betoog van de vreemdeling dat sprake is van vervolging. Daartoe verwijst de minister naar het voornemen dat in het besluit is ingelast, waarin gemotiveerd op het betoog van de vreemdeling is ingegaan. Voorts voert de minister aan dat in het besluit het betoog van de vreemdeling dat de problemen met betrekking tot haar huwelijk en haar (ongewilde) zwangerschap kunnen worden aangemerkt als vervolging wegens een politieke overtuiging, gemotiveerd is weerlegd.

2.2. Anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen, heeft de minister zowel in het in het besluit ingelaste voornemen als in het besluit, ook indien dat wordt gelezen zonder het vorenbedoelde onderdeel, gemotiveerd dat de vreemdeling wegens de door haar gestelde problemen met haar echtgenoot in Armenië niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000). Daartoe heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat van de vreemdeling had mogen worden verwacht dat zij zich voor bescherming had gewend tot de – al dan niet hogere – autoriteiten van haar land van herkomst, terwijl niet is gebleken dat die aan de vreemdeling geen bescherming kunnen of willen bieden. Van het door de voorzieningenrechter geconstateerde motiveringsgebrek is derhalve geen sprake. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Gelet hierop behoeft de tweede grief geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit beoordelen in het licht van de daartegen aangevoerde

beroepsgronden, voor zover daarop nog dient te worden ingegaan na hetgeen hiervoor reeds is overwogen.

2.4. De vreemdeling heeft niet aangevoerd dat zij te vrezen heeft voor vervolging door de autoriteiten in Armenië. Van vervolging in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, is niettemin naar haar mening sprake omdat de autoriteiten in Armenië geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de mishandelingen door haar echtgenoot.

2.4.1. Uit artikel 3.37a van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 vloeit voort dat eerst van vervolging in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 door een niet-overheidsinstantie sprake is indien aannemelijk is gemaakt dat de staat daartegen geen bescherming kan of wil bieden. Indien dit laatste niet aannemelijk is gemaakt, kan derhalve worden daargelaten of de gestelde mishandeling door de echtgenoot als vervolging in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, moet worden aangemerkt dan wel als een veeleer in de familiesfeer gelegen probleem.

2.5. De vreemdeling heeft aangevoerd dat zij niet vermag in te zien waarom een direct beroep op de politiefunctionarissen in een als levensbedreigend aan te merken situatie niet is aan te merken als een volwaardig verzoek om bescherming. Voorts meent zij dat het relaas onvoldoende is bekeken in het licht van de situatie in Armenië. Uit het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van augustus 2010 (hierna: het ambtsbericht) blijkt onder meer dat het in Armenië bij voorbaat zinloos is in een geval als het hare bescherming te vragen. Voor de houding van de samenleving en de staat ten opzichte van huiselijk geweld heeft de vreemdeling voorts verwezen naar het rapport van Amnesty International, "No pride in silence: countering violence in the family in Armenia" van 13 november 2008.

2.5.1. In het besluit en het daarin ingelaste voornemen heeft de minister zich, samengevat weergegeven, mede op basis van het ambtsbericht op het standpunt gesteld dat van de vreemdeling had mogen worden verwacht dat zij in haar land van herkomst meer inspanningen zou hebben verricht om een oplossing voor haar persoonlijke problemen te vinden. Zij heeft weliswaar bescherming bij de politie gezocht, doch dit was bij een incident op straat; van haar had mogen worden verwacht dat zij aangifte had gedaan bij de – al dan niet hogere – autoriteiten. Niet is gebleken dat die geen bescherming zouden kunnen of willen bieden. Nu de vreemdeling geen poging tot aangifte heeft gedaan, doet haar verklaring dat dit zinloos zou zijn, daaraan niet af. Anders dan de vreemdeling heeft betoogd, is de minister bij zijn standpunt dat van haar meer inspanningen hadden mogen worden verwacht bij het vinden van een oplossing voor haar probleem, derhalve niet voorbij gegaan aan het ambtsbericht. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 10 maart 2003 in zaak nr. 200206106/1, aangehecht, heeft overwogen, is het, indien de minister het asielrelaas aan de hand van een ambtsbericht beoordeelt, niet noodzakelijk dat hij verwijst naar direct toepasselijke passages daaruit.

2.5.2. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie de uitspraak van 5 augustus 2008 in zaak nr. 200708107/1, www.raadvanstate.nl) volgt dat ter beantwoording van de vraag of een vreemdeling in het land van herkomst bescherming kan krijgen, van belang is dat eerst wordt onderzocht of in het betrokken land in het algemeen bescherming wordt geboden. Daarbij wordt informatie over de algemene situatie in het land van herkomst, in het bijzonder uit ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken en rapporten van internationale organisaties, betrokken. Eerst nadat die vraag bevestigend is beantwoord kan de vraag aan de orde komen of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het vragen van bescherming voor hem gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos moet worden geacht. Indien dat laatste niet aannemelijk is gemaakt, kan slechts het tevergeefs inroepen van bescherming leiden tot de conclusie dat aannemelijk is gemaakt dat de autoriteiten niet bereid of in staat zijn bescherming te bieden.

2.5.3. Uit het ambtsbericht blijkt weliswaar dat huiselijk geweld tegen vrouwen in Armenië nog steeds een groot probleem is, maar dit ambtsbericht maakt er tevens melding van dat vrouwen volgens de Grondwet dezelfde rechten genieten als mannen en dat de overheid en de politie werken aan de verbetering van de positie van vrouwen, getuige hun medewerking aan de door het Women's Rights Centre opgestelde conceptwet waarin huiselijk geweld strafbaar wordt gesteld. Voorts blijkt uit het ambtsbericht dat diverse non-gouvernementele organisaties zich bezighouden met hulpverlening aan slachtoffers van huiselijk geweld. De omstandigheid dat de vreemdeling ten tijde van een incident met haar echtgenoot een aantal politieagenten op straat tevergeefs om hulp heeft gevraagd, betekent dan ook niet dat ook de hogere politie- en justitieautoriteiten haar geen hulp zouden bieden indien zij daar om zou verzoeken, en dat het doen van aangifte bij voorbaat zinloos zou zijn.

Het betoog dat het blijkens het ambtsbericht onmogelijk is een strafzaak te starten zonder connecties te hebben, faalt reeds nu het hier een passage uit paragraaf 2.5 over corruptie betreft. De beroepsgrond faalt.

2.5.4. Het door de vreemdeling overgelegde rapport van Amnesty International van november 2008 leidt niet tot een ander oordeel over de bescherming die de autoriteiten tegen huiselijk geweld kunnen bieden, reeds omdat dat stuk niet de periode bestrijkt waarin het besluit is genomen. De beroepsgrond faalt.

2.6. In beroep heeft de vreemdeling verder aangevoerd dat zij zonder echtgenoot maar met een ongeborn kind dan wel baby de aandacht van de overheid en van haar omgeving op zich zal vestigen. In dat kader heeft zij betoogd dat zij zal worden gedwongen haar zwangerschap te onderbreken dan wel haar kind af te staan. Het recht op leven van het kind, neergelegd in artikel 2 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is in het geding, aldus de vreemdeling. Voorts heeft zij naar voren gebracht dat haar kind een zelfstandig te respecteren belang heeft dat is neergelegd in artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind.

2.6.1. Dit betoog faalt reeds omdat de vreemdeling het niet op enigerlei wijze heeft onderbouwd. De beroepsgrond faalt.

2.7. Het inleidend beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 24 december 2010 in zaak nr. 10/41579;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. A.W.M. Bijloos, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.E.E. Wolff, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

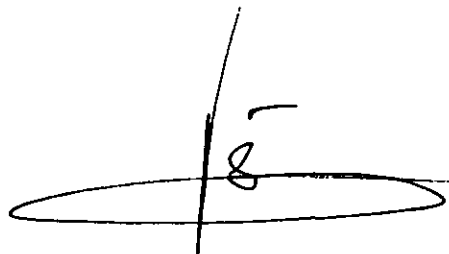
w.g. Wolff
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 maart 2011

238.

Verzonden: 30 maart 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

0388884730

3AA

AFSCHRIFT

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Voorzieningenrechter
Registratienummer: Awb 10/41581 (voorlopige voorziening)
Awb 10/41579 (beroep)

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van *Armeense nationaliteit*,
IND dossiernummer 1011.08.1017, verzoekster,
gemachtigde mr. T. Volckmann, advocaat te Zwolle;

en

de minister voor Immigratie en Asiel,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. N.A.P. Trommelen,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

IND lokatie:	
Dossiernr:	
UVAO ontvangstdatum:	
Briefnr:	
IND ontvangen datum:	24 DEC 2010
Registratie in INDIS	naam m.w. <i>[handwritten]</i> datum: <i>[handwritten]</i> unit: <i>[handwritten]</i>
Invoer- controle	naam m.w. <i>[handwritten]</i> datum: <i>[handwritten]</i> unit: <i>[handwritten]</i>

1. Procesverloop

Op 22 november 2010 heeft verzoekster een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 30 november 2010 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

Bij brief van 1 december 2010 is daartegen beroep ingesteld. Verzoekster mag de behandeling daarvan niet in Nederland afwachten. Bij verzoek 1 december 2010 is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot in beroep is beslist. Het verzoek is voorzien van gronden bij brief van 14 december 2010.

Het verzoek is ter zitting van 17 december 2010 behandeld. Verzoekster is verschenen, bijgestaan door de gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 De voorzieningenrechter stelt vast dat wordt voldaan aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb). De rechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoekster in afwachting van de uitspraak in beroep moet worden verboden.

0388884730

AWB 10/41581 (voorlopige voorziening)
AWB 10/41579 (beroep)

blad 2/4

Op grond van artikel 8:86 van de Awb is de voorzieningenrechter bevoegd onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen wordt gedaan indien beroep bij de rechtbank is ingesteld en de voorzieningenrechter van oordeel is dat na de zitting bedoeld in artikel 8:83, eerste lid van de Awb, nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat de feiten en omstandigheden in de hoofdzaak geen nader onderzoek vergen. De voorzieningenrechter zal dan ook onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2 Blijkens de gronden van het verzoek en het verhandelde ter zitting is het geschil beperkt tot de vraag of de weigering om een verblijfsvergunning af te geven voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) te verlenen, in stand kan blijven.

2.3 Voor zover thans van belang heeft verweerder in het voornemen en het besluit overwogen dat verzoekster toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd, dat geen sprake is van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en dat zij tegen de gestelde problemen de bescherming van de (hogere) Armeense autoriteiten kan inroepen.

2.4 Verzoekster heeft aangevoerd dat zij als vrouw in Armenië, gegeven de attitude zoals die in Armenië ten opzichte van vrouwen bestaat, behoort tot een sociale groepering en dat zij op grond van het behoren tot die groepering wordt vervolgd. Verzoekster heeft verder aangevoerd dat haar handelwijze, inhoudende dat zij tegen de wil in van haar man en haar familie zich aan het gedwongen huwelijk heeft onttrokken, het land heeft verlaten en ongewild zwanger is geraakt van een andere man, kan worden aangemerkt als een politieke overtuiging.

Verweerder heeft ter zitting aangegeven dat in het besluit onder '4. Motivering van de beslissing', 4^e alinea, de laatste zin 'Nu betrokkene (...) niet worden gevolgd.' als vervallen moet worden beschouwd. De rechter stelt vast dat daarmee in het bestreden besluit geen passage kan worden aangewezen waarin wordt ingegaan op de, reeds in de zienswijze ingenomen, stelling dat sprake zou zijn van vervolging vanwege het behoren tot een sociale groep of vanwege het hebben van een politieke overtuiging. Het besluit berust in zoverre niet op een deugdelijke motivering zodat het is genomen in strijd met artikel 3:46 van de Awb en om die reden zal worden vernietigd.

2.5 De rechter ziet zich vervolgens gesteld voor de vraag of er aanleiding bestaat om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb, de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten, waarbij is gewogen dat verweerder ter zitting een (nader) standpunt ter zake heeft ingenomen. De rechter beantwoordt deze vraag evenwel ontkennend, reeds gelet op hetgeen hieronder wordt overwogen.

2.6 Verzoekster heeft aangevoerd dat verweerder haar relaas onvoldoende heeft bekeken in het licht van de situatie in het land van herkomst. Tegen die achtergrond is het vragen van bescherming bij voortaan zinloos, waarbij verzoekster verwijst naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 29 juli 2010 (201000726/1/V3). Verzoekster heeft hulp gezocht, bij de politie-agenten die ze op straat tegenkwam, maar deze bleken niet bereid bescherming te bieden. Het politieke systeem in Armenië is ook corrupt, wat het zoeken van bescherming feitelijk onmogelijk maakt. Dat beeld komt ook naar voren uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van augustus 2010 en het rapport van

0388884730

AWB 10/41581 (voorlopige voorziening)
AWB 10/41579 (beroep)

blad 3/4

Amnesty International van 13 november 2008 getiteld 'No pride in silence: countering violence in the family in Armenia'.

De rechter overweegt dat de Afdeling in voornoemde uitspraak heeft overwogen dat ter beantwoording van de vraag of een vreemdeling in het land van herkomst bescherming kan krijgen eerst onderzocht wordt of in het desbetreffende land in het algemeen bescherming wordt geboden. Daarbij wordt informatie over de algemene situatie in een land van herkomst, in het bijzonder uit ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken en rapporten van internationale organisaties, betrokken. Eerst nadat die vraag bevestigend is beantwoord kan aan de orde komen de vraag of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het vragen van bescherming voor hem gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos moet worden geacht.

De rechter is van oordeel dat het besluit er onvoldoende blijk van geeft dat het hiervoor bedoelde onderzoek door verweerder is verricht. In het voornemen, dat in het besluit is ingevoegd, is weliswaar overwogen dat niet is gebleken dat de Armeense autoriteiten deze bescherming (dat is, de bescherming tegen de problemen met de echtgenoot) niet kunnen of willen bieden, maar dat standpunt wordt niet met een verwijzing naar het ambtsbericht of naar rapporten van internationale organisaties onderbouwd, zodat aan de actieve onderzoekplicht die uit de voornoemde jurisprudentie volgt niet is voldaan. Dit klemt temeer nu verzoekster haar stelling dat geen bescherming kan worden geboden wel heeft onderbouwd met een verwijzing naar het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van augustus 2010 en naar informatie van Amnesty International van 13 november 2008, hierboven genoemd, en dat daaruit niet zonder meer het beeld naar voren komt dat de gevraagde bescherming in het algemeen wordt geboden. Zo staat in het ambtsbericht op pagina 51 dat huiselijk geweld in Armenië nog steeds een groot probleem is en dat hiervan zelden aangifte wordt gedaan uit vrees voor meer mishandeling en uit schaamte. De politie, zo staat verder in het ambtsbericht, kampt als beschermende hulpverlener met een slecht imago en vrouwen geloven niet in een serieuze behandeling van hun aangifte van mishandeling. In het zeldzame geval dat een vrouw aangifte doet, krijgt ze doorgaans te horen dat het haar eigen schuld is, of dat dergelijke zaken binnen de familie moeten worden opgelost. In 2009 deed de politie in 241 gevallen onderzoek naar huiselijk geweld. Uit de informatie van Amnesty International volgt – kort weergegeven – dat er allerlei actieve en passieve mechanismen in het strafrechtelijk justitieel systeem in Armenië bestaan die het doen van aangifte bemoeilijken dan wel ervoor zorgen dat in sommige gevallen een desondanks gedane aangifte wordt ingetrokken. De stellingen van verzoekster worden verder ingekleurd door haar eigen ervaringen bij het zoeken van bescherming. Toen zij door haar echtgenoot met een mes achterna werd gezeten en zij buiten agenten staandebleef en hen om hulp vroeg, hebben zij met de man van verzoekster gesproken maar tot daadwerkelijke bescherming van en hulp aan verzoekster heeft dat niet geleid.

Verweerder heeft ter zitting, onder verwijzing naar het ambtsbericht van augustus 2010 en het Country Report 2009 van het Amerikaanse State Department, gewezen op de voorzichtige emancipatie die in Armenië gaande is, de NGO's die in Armenië steun bieden aan vrouwen en de 241 gevallen waarin onderzoek is gedaan naar huiselijk geweld.

De rechter overweegt dat uit deze voorzichtige emancipatie en het werk van de NGO's niet kan worden afgeleid dat de autoriteiten bescherming kunnen bieden. Weliswaar heeft de politie in 2009 in 241 gevallen onderzoek gedaan naar huiselijk geweld, maar nu in het ambtsbericht niet staat of het hier ook ging om onderzoek naar aanleiding van een aangifte of een klacht en evenmin blijkt wat de uitkomst van dit onderzoek is geweest, heeft verweerder zich, gelet op hetgeen verzoekster heeft aangevoerd, niet zonder nadere motivering op het standpunt kunnen

0388884730

AWB 10/41581 (voorlopige voorziening)
AWB 10/41579 (beroep)

blad 4/4

stellen dat bescherming tegen huiselijk geweld in zijn algemeenheid in Armenië kan worden geboden.

2.7 Uit het voorgaande volgt dat het bestreden besluit ook op dit punt niet op een deugdelijke motivering berust. Het bestreden besluit zal, zoals in rechtsoverweging 2.4 is overwogen, worden vernietigd. Het overige door verzoekster aangevoerde zal de rechter daarom onbesproken laten. Verweerder zal worden opgedragen opnieuw op de aanvraag te beslissen met inachtneming van deze uitspraak. Omdat verzoekster in afwachting van dat besluit rechtmatig verblijf in Nederland heeft, zal het verzoek een voorlopige voorziening te treffen worden afgewezen.

2.8 Er bestaat aanleiding verweerder te veroordelen in de kosten die verzoekster in verband met de behandeling van de zaak redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten worden op de voet van het Besluit proceskosten bestuursrecht bepaald op € 1311,- (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verzoekschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 437,-; wegingsfactor 1).

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- wijst het verzoek een voorlopige voorziening te treffen af;
- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het besluit van 30 november 2010;
- bepaalt dat verweerder opnieuw op de aanvraag beslist met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 1311,-, te voldoen aan verzoekster.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.J.C. Hangx, als rechter, en door deze en drs. M.P. de Zwart als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op

24 DEC 2010

Afschrift verzonden op: 24 DEC 2010

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak, voorzover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen één week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 83 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR AFSCHRIJF CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

31. Dec. 2010 13:49 IND PV ZWOLLE

Nr. 2783 P. 1

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres: Postbus 40052, 8004 DB Zwolle

Telefoon: 038 888 6428
Fax: 038 888 6557/B

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 BA 's-GRAVENHAGE

Per fax en per post

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
31 DEC 2010	
ZAAKNR. 20100010/1/V2	
AAN: V2	
BEHANDELD DD: GdB	PAR:

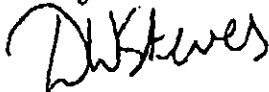
Onderdeel	Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	Vestiging Zwolle
Doorkiesnummer(s)	M.J. Hofstra
Datum	038-888 6428
Ons kenmerk	31 december 2010
Uw kenmerk	1011-08-1017
Bijlage(n)	-
Onderwerp	Hoger beroepschrift en machtiging Hoger beroep Minister voor Immigratie en Asiel/

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 24 december 2010, verzonden op 24 december 2010, met kenmerk Awb 10/41597.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

Gemachtigde

Mr. D.W. Stevens, senior procesvertegenwoordiger

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
31 DEC 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 BA 's-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. D.W. Stevens
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle
van 24 december 2010
met kenmerk 10/41579

Inzake:
met IND-kenmerk 1011-08-1017
aan te duiden als verveeater
gemachtigde: mr. T. Volckmann
advocaat te Zwolle (Postbus 1587, 8001 BN)

Procesverlegenvoeding
Zwolle
Zuiderzeelaan 43-51
8017 JV Zwolle

Postbus 40052
8004 DB Zwolle

M.J. Hofstra
Tel. 038-888 6428
Fax. 038-888 6557/8

1 Inleiding

De Minister voor Immigratie en Asiel (verder: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 24 december 2010, verzonden op 24 december 2010, met kenmerk Awb 10/41579 (*productie I*), in welke zaak de voorzieningenrechter het beroep tegen de beschikking van 30 november 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 22 november 2010 heeft verweerder een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 28 Vw.
- 2.2 Bij beschikking van 30 november 2010 is deze aanvraag afgewezen.
- 2.3 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter het door verweerder ingestelde beroep tegen de beschikking van 30 november 2010 gegrond verklaard.

3 Grievan

Grief 1

- 3.1 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter op blad 2/4, rechtsoverweging 2.4, tweede alinea, van de bestreden uitspraak:

"(...) De rechter stelt vast dat daarmee in het bestreden besluit geen passage kan worden aangewezen waarin wordt ingegaan op de, reeds in de zienswijze ingenomen, stelling dat sprake zou zijn van vervolging vanwege het behoren tot een sociale groep of vanwege het hebben van een politieke overtuiging. Het besluit berust in zoverre niet op een deugdelijke motivering zodat het is genomen in strijd met artikel 3.46 van de Awb en om die reden zal worden vernietigd."

Grief 2

- 3.2 De voorzieningenrechter overweegt in rechtsoverweging 2.6, op blad 3/4, derde alinea, van de bestreden uitspraak ten onrechte:

"De rechter is van oordeel dat het besluit er onvoldoende blijk van geeft dat het hiervoor bedoelde onderzoek door verweerder is verricht. In het voornemen, dat in het besluit is ingevoegd, is weliswaar overwogen dat niet is gebleken dat de Armeense autoriteiten deze bescherming (dat is, de bescherming tegen de problemen met de echtgenoot) niet kunnen of willen bieden, maar dat standpunt wordt niet met een verwijzing naar het ambtsbericht of naar rapporten van internationale organisaties onderbouwd, zodat aan de actieve onderzoekplicht die uit de voornoemde jurisprudentie volgt niet is voldaan. Dit komt temeer nu verzoeker haar stelling dat geen bescherming kan worden geboden wel heeft onderbouwd met een verwijzing naar het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van augustus 2010 en naar informatie van Amnesty International van 13 november 2008, hierboven genoemd, en dat daaruit niet zonder meer het beeld naar voren komt dat de gevraagde bescherming in het algemeen wordt geboden. Zo staat in het ambtsbericht op pagina 51 dat huiselijk geweld in Armenië nog steeds een groot probleem is en dat hiervan zelden aangifte wordt gedaan uit vrees voor meer mishandeling en uit schaamte. De politie, zo staat verder in het ambtsbericht, kampi als beschermende hulpverlener met een slecht

imago en vrouwen geloven niet in een serieuze behandeling van hun aangifte van mishandeling. In het zeldzame geval dat een vrouw aangifte doet, krijgt ze doorgaans te horen dat het haar eigen schuld is, of dat dergelijke zaken binnen de familie moeten worden opgelost. In 2009 deed de politie in 241 gevallen onderzoek naar huiselijk geweld. Uit de informatie van Amnesty International volgt – kort weergegeven – dat er allerlei actieve en passieve mechanismen in het strafrechtelijk justitieel systeem in Armenië bestaan die het doen van aangifte bemoeilijken dan wel ervoor zorgen dat in sommige gevallen een desondanks gedane aangifte wordt ingetrokken. De stellingen van verzoekster worden verder ingekleurd door haar eigen ervaringen bij het zoeken van bescherming. Toen zij door haar echtgenoot met een mes achterna werd gezeten en zij buiten agentsen staandehield en hen om hulp vroeg, hebben zij met de man van verzoekster gesproken maar tot daadwerkelijke bescherming van en hulp aan verzoekster heeft dat niet geleid.”

En aansluitend in rechtsoverweging 2.6, op blad 3/4, onderste alinea, doorlopend op blad 4/4, eerste alinea, van de bestreden uitspraak:

“De rechter overweegt dat uit deze voorzichtige emancipatie en het werk van de NGO's niet kan worden afgeleid dat de autoriteiten bescherming kunnen bieden. Weliswaar heeft de politie in 2009 in 241 gevallen onderzoek gedaan naar huiselijk geweld, maar nu in het ambtsbericht niet staat of het hier ook ging om onderzoek naar aanleiding van een aangifte of een klacht en evenmin blijkt wat de uitkomst van dit onderzoek is geweest, heeft verweerder zich, gelet op hetgeen verzoekster heeft aangevoerd, niet zonder nadere motivering op het standpunt kunnen stellen dat bescherming tegen huiselijk geweld in zijn algemeenheid in Armenië kan worden geboden.”

- 3.3 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de voorzieningenrechter berusten de rechtsoverwegingen 2.7 en 2.8 op blad 4/4, van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.
- 4 Toelichting op de grieven
- Ad grief 1
- 4.1 Met het oordeel dat in de bestreden beschikking geen passage kan worden aangewezen waarin wordt ingegaan op de stelling van verweerder dat sprake zou zijn van vervolging vanwege het behoren tot een sociale groep of vanwege het hebben van een politieke overtuiging, miskent de voorzieningenrechter dat het voornemen bij de bestreden beschikking als herhaald en ingelast moet worden beschouwd. Verwezen wordt naar de bestreden beschikking, pagina 2, onder punt 4. 'Motivering van de beslissing', eerste alinea.
- 4.2 In het voornemen, pagina 2, derde alinea van onder, is aangegeven dat verweerder heeft verklaard nooit lid te zijn geweest van, dan wel actief te zijn geweest voor, enige politieke of maatschappelijke organisatie. In de daarop volgende alinea is vervolgens gemotiveerd aangegeven dat de door verweerder gestelde problemen met haar echtgenoot, vader en broer in de familiesfeer liggen. Overigens blijkt uit het verslag van het nader gehoor van 24 november 2010, pagina 6, onderste alinea's, en pagina 7, eerste alinea's, dat verweerder (enkel) vreest voor problemen van de zijde van haar echtgenoot, vader en broer. Verweerder heeft niet ten overstaan van de contactambtenaar tijdens het nader gehoor, maar eerst in de zienswijze, de stelling geponeerd dat haar handelen kan worden aangemerkt als een politieke overtuiging. Voorts heeft verweerder op geen enkele wijze nader geconcretiseerd of onderbouwd waarom en door wie haar handelen als

politieke overtuiging kan (zou kunnen) worden aangemerkt of welke consequenties dit met zich mee zou kunnen brengen. In zoverre is het hiervoor bedoelde standpunt in het voornemen niet gemotiveerd weerlegd. Mede gelet op de omstandigheid dat uit artikel 31, eerste lid, Vw, volgt dat het op de weg van verweerster ligt om aannemelijk te maken dat aanleiding bestaat tot het verlenen van de gevraagde verblijfsvergunning en niet op de weg van de Minister om aannemelijk te maken dat dergelijke aanleiding ontbreekt, is de Minister van mening dat reeds hierom van een motiveringsgebrek geen sprake is. De Minister acht voorts van belang dat in de bestreden beschikking, pagina 2, in reactie op de stelling in de zienswijze inzake de politieke overtuiging, is aangegeven dat inzake huiselijk geweld bescherming in het land van herkomst kan worden gevraagd. Uit deze motivering blijkt, mede gelet op hetgeen hiervoor uiteen is gezet, eveneens dat de door verweerster ondervonden problemen door de Minister worden aangemerkt als problemen die (enkel) liggen in de familiesfeer. De Minister is van mening dat ook gelet hierop van een motiveringsgebrek geenszins sprake is.

- 4.3 In het voornemen, pagina 2, derde alinea van onder, is tevens aangegeven dat niet is gebleken dat verweerster problemen heeft ondervonden als gevolg van het behoren tot een sociale groep. In de zienswijze, punten 2 tot en met 4, leest de Minister dat verweerster heeft gesteld dat vrouwen in zijn algemeen een sociale groep als bedoeld in het Verdrag zouden kunnen vormen. De Minister leest in de zienswijze echter niet dat/waarom/welke vrouwen in Armenië zouden moeten worden aangemerkt als een sociale groep als hier bedoeld, dan wel waarom verweerster - afgezien van het "vrouw-zijn" - tot een dergelijke groep zou behoren. De verwijzing in de zienswijze, punt 5, naar de door verweerster ondervonden problemen, zien enkel op verweerster persoonlijk en rechtvaardigen niet de conclusie dat aannemelijk is gemaakt dat verweerster behoort tot een sociale groep. In de bestreden beschikking is afdoende gemotiveerd ingegaan op de door verweerster persoonlijk ondervonden problemen. De Minister is dan ook van mening dat de voorzieningenrechter ook in dit verband mede gelet op het toetsingskader als bedoeld in artikel 31, eerste lid, Vw, ten onrechte heeft geconcludeerd dat sprake is van een motiveringsgebrek. Onder verwijzing naar hoofdstuk C2/2.2.11 Vc en artikel 3.37, eerste lid, aanhef en onder d, VV, merkt de Minister nog op dat in het asielbeleid het individualiseringsvereiste het uitgangspunt vormt. Vrouwen in het algemeen vormen niet een bepaalde sociale groep reeds omdat zij als sociale groep te divers van samenstelling zijn.

- 4.4 Mitsdien is de Minister van mening dat de eerste grief de conclusie rechtvaardigt dat de bestreden uitspraak in rechte niet kan worden gehandhaafd.

Ad grief 2

- 4.5 Zoals in de bestreden uitspraak terecht is aangegeven volgt uit de jurisprudentie van Uw Afdeling dat ter beantwoording van de vraag of een vreemdeling in het land van herkomst bescherming kan krijgen eerst wordt onderzocht of in het desbetreffende land in het algemeen bescherming wordt geboden.
- 4.6 De voorzieningenrechter geeft echter blijk van een onjuiste feitenvaststelling, dan wel een onjuiste toepassing van het toetsingskader, met haar oordeel:

"De rechter is van oordeel dat het besluit er onvoldoende blijk van geeft dat het hiervoor bedoelde onderzoek door verweerster is verricht. In het voornemen, dat in het besluit is ingevoegd, is weliswaar overwogen dat niet is gebleken dat de Armeense autoriteiten deze bescherming (dat is, de bescherming tegen de problemen met de echtgenoot) niet kunnen of willen bieden, maar dat standpunt wordt niet met een verwijzing naar het ambtsbericht of naar rapporten van internationale organisaties onderbouwd, zodat aan de actieve onderzoekplicht die uit de voornoemde jurisprudentie volgt niet is voldaan. (...)"

Van belang is immers dat wordt onderzocht of in het desbetreffende land in het algemeen bescherming wordt geboden en derhalve niet of in het desbetreffende land in een individueel geval bescherming wordt geboden. Uit het voornemen, pagina 2, vierde alinea van onder, blijkt dat bij de beoordeling van de aanvraag is betrokken het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Armenië van augustus 2010. In het voornemen is op pagina 3, derde alinea van onder, vervolgens aangegeven dat niet is gebleken dat verweerster in Armenië geen bescherming kan krijgen. Uit voorgaande volgt dat het hiervoor bedoelde onderzoek is verricht. Naar de mening van de Minister volgt uit de motiveringsplicht niet dat de uitvoering van het onderzoek als hiervoor bedoeld enkel kan worden aangetoond middels een (expliciete) verwijzing in het voornemen of de beschikking naar specifieke passages in het hiervoor bedoelde ambtsbericht of andere rapporten.

Vergelijk:

AbRS, 10 maart 2009, 200206106/1, m.n. ro 2.2.1 (JV 2003/178).

- 4.7 De Minister acht verder van belang dat verweerster in de zienswijze op pagina 3 heeft verwezen naar pagina 51 van het in het voornemen reeds genoemde ambtsbericht en onder andere de volgende tekst heeft geciteerd (onderstreping door gemachtigde):

"(...) De conceptwet die in 2000 werd opgesteld waarin huiselijk geweld strafbaar wordt gesteld, is nog steeds onderwerp van discussie. Het concept werd opgesteld door de NGO *Women's Rights Center in samenwerking met het ministerie van Werkgelegenheid en Sociale Zaken en de politie*. Voor zover bekend is het wetsvoorstel nog niet in behandeling bij het parlement. Tegenstanders zeggen dat het Wetboek van Strafrecht al bepalingen tegen mishandeling en verkrachting bevat."

En in de zienswijze op pagina 4 en 5:

"(...) In 2009 deed de politie in 241 gevallen onderzoek naar huiselijk geweld."

In de bestreden beschikking, pagina 2, tweede en derde alinea, is aangegeven dat de zienswijze bij de beoordeling in aanmerking is genomen en dat de gehele inhoud van het dossier is betrokken bij de beoordeling. Tevens is in de bestreden beschikking, pagina 2, gereageerd op de in de zienswijze aangehaalde beschrijving van huiselijk geweld in Armenië met de stelling dat van verweerster verwacht mag worden dat zij meer inspanningen zou hebben verricht om een oplossing voor haar problemen te ondervinden. Blijkens de bestreden uitspraak, blad 3/4 tweede alinea van onder, is dit standpunt ter zitting namens de Minister nog nader toegelicht met onder andere een verwijzing naar het Country Report van 2009 van het Amerikaanse State Department, het in het voornemen reeds genoemde ambtsbericht van augustus 2010 en de hiervoor geciteerde informatie uit dit ambtsbericht. Zie ook het proces-verbaal van het verhandelde ter zitting (productie 2). Met de stukken zoals deze zijn opgenomen in het departementale dossier, in onderlinge samenhang bezien, en hetgeen ter

zitting is gesteld blijkt naar de mening van de Minister dat afdoende kenbaar is gemotiveerd dat in het land van herkomst van verweerster in het algemeen bescherming wordt geboden.

*Vergelijk:
AbRS, 10 maart 2003, 200206106/1, m.n. ro 2.2.1 (JV 2003/178).*

- 4.8 Van een motiveringagebrek is dan ook geen sprake zodat de grief reeds hierom vernietiging van de bestreden uitspraak rechtvaardigt.
- 4.9 Voorts miskent de voorzieningenrechter ook in dit verband het toetsingskader zoals dat voortvloeit uit artikel 31, eerste lid, Vw, door te oordelen (onderstreping door gemachtigde):

"(...) Dit klemmt temeer nu verzoekster haar stelling dat geen bescherming kan worden geboden wel heeft onderbouwd met een verwijzing naar het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van augustus 2010 en naar informatie van Amnesty International van 13 november 2008, hierboven genoemd, en dat daaruit niet zonder meer het beeld naar voren komt dat de gevraagde bescherming in het algemeen wordt geboden. (...)"

En vervolgens:

"(...) Weliswaar heeft de politie in 2009 in 241 gevallen onderzoek gedaan naar huiselijk geweld, maar nu in het ambtsbericht niet staat of het hier ook ging om onderzoek naar aanleiding van een aangifte of een klacht en evenmin blijkt wat de uitkomst van dit onderzoek is geweest (...)"

Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw, dient immers aannemelijk te worden gemaakt dat aanleiding bestaat tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw. Dit is niet anders ten aanzien van de vraag of in het land van herkomst in het algemeen bescherming wordt geboden. Met het oordeel dat uit de betreffende stukken niet zonder meer het beeld naar voren komt dat de gevraagde bescherming in het algemeen wordt geboden en in het ambtsbericht niet staat of de 241 gevallen zien op een aangifte of klacht en evenmin blijkt wat de uitkomst van de onderzoeken is geweest, heeft de voorzieningenrechter een te zwaar toetsingscriterium aan haar beoordeling ten grondslag gelegd.

*Vergelijk:
AbRS, 10 maart 2003, 200206106/1, m.n. ro 2.2.1 (JV 2003/178).*

- 4.10 De Minister is van mening dat ook hierom onderhavige grief vernietiging van de bestreden uitspraak rechtvaardigt.
- 4.11 De Minister stelt zich voorts op het standpunt dat de voorzieningenrechter aan haar oordeel onder andere informatie uit het hiervoor genoemde algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken ten grondslag heeft gelegd, welke informatie niet relevant is voor de beoordeling van onderhavig geschilpunt. In zoverre heeft de voorzieningenrechter blijk gegeven van een onjuiste rechtstoepassing. Zo oordeelt de voorzieningenrechter:

"(...) dat hiervan zelden aangifte wordt gedaan uit vrees voor meer mishandeling en uit schaamte. De politie, zo staat verder in het ambtsbericht, kampt als beschermende hulpverlener met een slecht imago en vrouwen geloven niet in een serieuze behandeling van hun aangifte van mishandeling. In het zeldzame geval dat een vrouw aangifte doet, krijgt ze doorgaans te horen dat het haar eigen schuld is, of dat dergelijke zaken binnen de familie moeten worden opgelost. (...)"

De betreffende informatie ziet op de redenen waarom zelden aangifte wordt gedaan - overigens wordt kennelijk wel aangifte gedaan - en ziet niet op de vraag of in het land van herkomst bescherming als hiervoor bedoeld wordt geboden. Dat in het zeldzame geval van aangifte doorgaans te verstaan wordt gegeven dat sprake is van eigen schuld of dat dergelijke zaken binnen de familie moeten worden opgelost, laat onverlet dat aangifte en bescherming wel mogelijk is. Dit blijkt overigens ook uit de in de zienswijze en de hiervoor geciteerde passage uit het algemeen ambtsbericht dat in samenwerking met de autoriteiten wordt gewerkt aan een wetsvoorstel ten gunste van vrouwen, dan wel dat het strafrecht reeds bescherming biedt tegen mishandeling en verkrachting en dat de politie in 2009 in 241 gevallen onderzoek heeft gedaan naar aanleiding van huiselijk geweld. Hierbij is tevens van belang dat verweerder blijkens het verslag van het nader gehoor van 24 november 2010, pagina 7 en 8, zelf heeft verklaard dat zij op straat politieagenten heeft aangeklampt omdat haar echtgenoot haar met een mes bedreigde. De agenten zijn vervolgens in gesprek gegaan met de echtgenoot van verweerder, waarna de bedreiging met het mes zo begrijpt de Minister uit het nader gehoor is gestopt en verweerder inzake het krijgen van bescherming geen nadere actie heeft ondernomen. Een en ander kan naar de mening van de Minister worden aangemerkt als het bieden van (enige vorm van) bescherming. Dat de effectiviteit van de geboden bescherming niet op voorhand vast staat rechtvaardigt althans niet de conclusie dat geen bescherming kan worden verkregen.

Vergelijk:

AbRS, 4 augustus 2006, 200601298/1, m.n. ro 2.2.3 (productie 3).

4.12 Met de in de vorige alinea bedoelde rechtsoverweging en de rechtsoverweging:

"De rechter overweegt dat uit deze voorzichtige emancipatie en het werk van de NGO's niet kan worden afgeleid dat de autoriteiten bescherming kunnen bieden. (...)"

miskent de voorzieningenrechter voorts dat het beschermingsvraagstuk als hier bedoeld niet is beperkt tot de vraag of de autoriteiten van het land van herkomst bescherming kunnen bieden. Bescherming, dan wel hulp bij het krijgen van bescherming, zou althans ook door bij voorbeeld een zogenoemde NGO kunnen worden geboden. Hierbij verwijst de Minister nog naar de uitspraak van Uw Afdeling van 5 augustus 2008, nr. 200708107/1 (LJN: BD9606), met name rechtsoverweging 2.2.1 en 2.2.2, waarin onder verwijzing naar artikel 7 van de Richtlijn 2004/83/EG (de Definitierichtlijn) is aangegeven:

"Ingevolge artikel 7, eerste lid, van de Definitierichtlijn kan bescherming worden geboden door de staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen.

Ingevolge het tweede lid van dat artikel wordt in het algemeen bescherming geboden wanneer de actoren, als bedoeld in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft."

En vervolgens:

"De bewoordingen van artikel 7, tweede lid, van de Definitierichtlijn bieden geen grond voor het oordeel dat het bestaan van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, een zelfstandig criterium is voor de beantwoording van de vraag of bescherming wordt geboden, in die zin dat die vraag altijd ontkennend moet worden beantwoord als van een dergelijk doeltreffend juridisch systeem geen sprake is. Een dergelijk oordeel verdraagt zich ook niet met de in het eerste lid neergelegde gedachte, dat ook anderen dan de staat actoren van bescherming kunnen zijn. Artikel 7, tweede lid, van de Definitierichtlijn bevat elementen waarin bescherming door de staat of bedoelde partijen of organisaties kan zijn gelegen en waarbij, gelet op de tekst van dat artikel, niet is uitgesloten dat ook andere elementen een rol kunnen spelen bij de beantwoording van de vraag of in het algemeen bescherming wordt geboden. (...)"

In de in de zienswijze geciteerde passages uit het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken wordt melding gemaakt van de NGO Women 's Rights Center die overigens ten aanzien van een wetsvoorstel ter bescherming van vrouwen samenwerkt met de autoriteiten, waaronder de politie. Verder wordt in het Country Report van 2009 van het Amerikaanse State Department waarnaar is verwezen ter zitting in de paragraaf met de titel 'Women' onder andere aangegeven:

"There is one NGO-operated shelter in the country, which offers refuge and assistance, including psychological and legal counselling, to victims of domestic violence. The NGO also operates a hotline that offers assistance to victims of domestic violence."

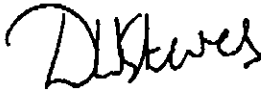
Naar de mening van de Minister rechtvaardigt ook voorgaande de conclusie dat in de bestreden beschikking terecht het standpunt is ingenomen dat bescherming in het algemeen mogelijk is.

- 4.13 Uit het hiervoor genoemde ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken en overige rapporten kan worden afgeleid dat huiselijk geweld in Armenië een groot probleem is. Tevens volgt uit dit ambtsbericht en deze rapporten dat de politie, dan wel het justitieel apparaat in Armenië in dit verband een imagoprobleem heeft. Voorgaande laat echter onverlet dat de autoriteiten, inclusief de politie, wel bereid zijn tot samenwerking om een wetsvoorstel ten gunste van vrouwen te realiseren, dan wel van mening zijn dat het strafrecht reeds voldoet wat betreft mishandeling en verkrachting en de hulp in dit verband van andere instanties dan de politie mogelijk is. Hetgeen verweerster heeft aangevoerd rechtvaardigt dan ook geenszins de conclusie dat het standpunt van de Minister in rechte geen stand zou kunnen houden. Gelet op het voorgaande en ook overigens heeft verweerster evenmin aannemelijk gemaakt dat het voor haar op voorhand zinloos zou zijn om in haar land van herkomst bescherming te vragen.
- 4.14 De Minister is van mening dat ook grief twee de conclusie rechtvaardigt dat de bestreden uitspraak in rechte niet kan worden gehandhaafd.
- 4.15 Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de bestreden uitspraak in rechte niet kan worden gehandhaafd en dat het door verweerster ingediende beroep ongegrond moet worden verklaard.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot **gegrondverklaring** van het hoger beroep, **vernietiging** van de bestreden uitspraak en **ongegroundverklaring** van het door verweerster tegen het besluit van 30 november 2010 ingestelde beroep,

Zwolle, 31 december 2010

Gemachtigde

Mr. D.W. Stevens, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Zwolle
Postbus 40052
8004 DB Zwolle
telefoon 038 888 6784
telefax 038 888 6557/6558*